

Arrest

nr. 172 110 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 7 februari 2014 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2013 werd ingediend door :

[...]

wettelijke vertegenwoordiger van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Mevrouw werd reeds twee keren veroordeeld wegens diefstal. Betrokkene werd op 27.10.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met 3 jaar uitstel en op 11.06.2008 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf. Hieruit blijkt dat betrokkene door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Daar het belang van de Staat primeert ten opzichte van betrokkene kan, gelet op de feiten van openbare orde, het feit dat betrokkene lang verblijft in België, zij Nederlands geleerd heeft, werkbereid zou zijn en enkele getuigenverklaringen voorlegt, een schoolgaand kind heeft en haar economische en sociale belangen in België gevestigd heeft, geen grond tot regularisatie vormen.

De advocaat stelt dat betrokkene ‘slechts’ tweemaal veroordeeld geweest is en zij op heden geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. We dienen erop te wijzen dat betrokkene na haar veroordeling reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en zich verder heeft genesteld in illegaal verblijf, hetgeen een strafbaar feit is waaruit geen rechten geput kunnen worden met het oog op regularisatie. Zij heeft op 04.06.2013 nog uitstel gekregen voor het haar laatst betekende bevel zodat haar zoon zijn schooljaar zou kunnen afmaken, doch heeft hierna het grondgebied niet verlaten. Er dient wat de zoon betreft dan ook gewezen te worden op het feit dat het de moeder is die de belangen van het kind schaadt door zich hardnekkig in illegaal verblijf te nestelen.

Wat de zogenaamde ‘Kinderpardon’ en het aangehaalde wetsvoorstel betreft: het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2004 met een bevestigende beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, haar betekend op 30.11.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk 2 jaar en 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven, fysieke integriteit en haar vrijheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven, fysieke integriteit en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Zoals eerder vermeld kwam betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Betrokkene haalt aan dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Betrokkene toont dit niet aan. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als grond tot regularisatie. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in haar land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de zoon van mevrouw dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Indien betrokkene dit niet wenst te doen daar zij van mening is dat de medische elementen “volgens onze diensten niet zwaarwichtig genoeg zouden zijn” dan houdt niets haar tegen om terug te keren naar het herkomstland. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

1.3. Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

Ook gekend als: [...]

+ kind: [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.04.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.04.2013, haar betekend op 17.04.2013 en waarvoor zij uitstel kreeg tot 30.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 26.06.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere juridische grondslag.

2.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

De eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de tweede bestreden beslissing betreft een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat beide bestreden beslissingen hun steun vinden in twee onderscheiden bepalingen in de vreemdelingenwet dat niet meer kan worden vastgesteld dat ze werden genomen naar aanleiding van eenzelfde oorzaak of gebeurtenis.

Het is geheel niet onlogisch dat, wanneer een verblijfsaanvraag geweigerd wordt, naar aanleiding van die beslissing wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en derhalve een terugkeermaatregel wordt genomen, al dan niet gepaard gaande met een inreisverbod. Een dergelijke continuïteit in de besluitvorming sluit aan bij de algemene opzet en de structuur van de verblijfsreglementering die opeenvolgend bestaat uit toegang tot het grondgebied, kort verblijf, lang verblijf, vestiging en verwijdering. Er kan dan ook niet te allen tijde, louter omwille van het feit dat beide beslissingen steunen op onderscheiden bepalingen uit de vreemdelingenwet, automatisch worden gesteld dat wanneer een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, deze verder niets te maken kan hebben met de daarbij gepaard gaande verwijderingsmaatregel of handhavingsmaatregel. Een nader onderzoek naar de wijze waarop beide bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen is geboden.

Hoewel de vreemdelingenwet niet verhindert dat, wanneer een aanvraag op grond van artikel 9bis bij het bestuur aanhangig is, los daarvan reeds wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod, is het het bestuur evenmin verboden om een dergelijke aanvraag te onderzoeken en te beantwoorden vooraleer zij overgaat tot het nemen van een dergelijke verwijderingsmaatregel of een inreisverbod. Een dergelijke werkwijze laat het bestuur toe om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, zoals dat wordt vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo kan ook bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening worden gehouden met de specifieke elementen van de zaak, zoals vereist door

artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Een dergelijke werkwijze getuigt dan ook van gepaste zorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissing.

Of er sprake is van samenhang, is *in casu* dan ook een feitelijke kwestie.

Beide bestreden beslissingen werden genomen op 7 februari 2014, door attaché L.F. Ook uit de synthesesnota in het administratief dossier blijkt dat tegelijkertijd als de beoordeling van de *9bis* werd besloten tot de afgifte van het inreisverbod ("*13sexies te geven*"). Verder instrueert attaché L.F. de burgemeester van Lier om samen met de beslissing tot ongegrondheid van de regularisatieaanvraag het inreisverbod af te geven.

Uit de handelwijze van de verwerende partij blijkt aldus dat zij bij haar besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de beslissing "*9bis*" alvorens over te gaan tot de afgifte van het inreisverbod. Deze chronologie wordt bevestigd door het feit dat de beslissing "*9bis*" niet werd geweigerd omdat er al een inreisverbod was - hetgeen er op wijst dat het inreisverbod pas werd genomen nadat een standpunt werd ingenomen omtrent de aanvraag "*9bis*" - en door de motivering van het inreisverbod waarin wordt verwezen naar deze aanvraag.

Het is dus naar aanleiding van het ongegrond verklaren van de aanvraag *ex artikel 9bis* dat de verwerende partij eveneens heeft besloten tot het opleggen van het inreisverbod. Zij blijkt aldus de zaak grondig te hebben onderzocht zodat zij ook, bij het opleggen van het inreisverbod, rekening kon houden met de specifieke elementen van de zaak, zoals dat wordt geëist door artikel 71/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Aldus blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om slechts over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Gelet op deze vaststellingen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te dezen van oordeel dat er voldoende feitelijke samenhang is tussen beide beslissingen om deze gezamenlijk te behandelen.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. De wijze van besluitvorming wijst er immers op dat de verwerende partij van oordeel was dat de uitkomst van deze aanvraag "*9bis*" bepalend was voor het al dan niet afleveren van de bijlage 13*sexies*. Een eventuele vernietiging van de verblijfsweigering kan dan ook tot gevolg hebben dat het inreisverbod eveneens dient te worden vernietigd, nu deze beslissing niet zou zijn genomen zonder de eerste bestreden beslissing. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van beide bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissing d.d. 7.2.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op AT T F daann vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 7.2.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoekster verblijft sedert begin jaren 2000 in België en heeft sindsdien geen enkele band met haar land van herkomst. Verwerende partij meent dat dat een veroordeling van ruim 6 jaar geleden een beletsel vormt om verzoekster te regulariseren. Aangezien de feiten dateren van meer dan 6 jaar geleden, kan men niet aanhalen dat er nog een actueel gevaar voor de openbare orde zou bestaan. Er is momenteel geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde zodat het niet aannemelijk is dat een feit van meer dan 6 jaar geleden als reden kan worden aangehaald om een regularisatie te weigeren. Verwerende partij dient te specificeren waarom verzoekster nog steeds een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Zij heeft sedert 2008 geen enkele strafrechtelijke veroordeling opgelopen zodat zij ook geen gevaar vormt voor de openbare orde.

De wetgever heeft de verwerende partij de mogelijkheid gegeven om mensen te regulariseren indien zij aan de voorwaarden voldoen. Verzoekster is perfect geïntegreerd en spreekt perfect Nederlands en kan onmiddellijk aan de slag gaan als arbeidster indien zij geregulariseerd wordt.

Een eventuele gedwongen repatriëring naar het land van herkomst zou betekenen haar en diens zoons leven gevaar loopt aangezien zij begin jaren 2000 uit het land is gevlucht.

Het geval van verzoekster is des te schrijnender aangezien zij tijdens de regularisatiecampagne van 2009 kon geregulariseerd worden.

De teleurstelling is groter aangezien verzoeker een weigeringsbeslissing heeft gekregen omdat zij niet zou voldoen aan de eisen voor een regularisatie.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid en meent dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden.

Een verblijf van om en bij de 10 jaar in België is klaarblijkelijk voor verwerende partij niet voldoende. In welke omstandigheden kan iemand dan geregulariseerd worden?

Het kind van verzoeker heeft quasi geen enkel ander land gekend dan België. Hij zou niet wat hij zou moeten doen indien hij terug naar Georgië zou terugkeren.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13sexies d.d. 7.2.2014) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJEN

Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van betekend op 17/4/2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid, van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat

men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekers de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.1.2. Na een uitgebreide theoretische duiding van de aangevoerde rechtsnormen, voert verzoekster *in concreto* aan dat zij thans geen actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat zij lang in België verblijft en geïntegreerd is, dat haar leven in gevaar is bij terugkeer naar Georgië, en dat zij een kind heeft dat nagenoeg heel zijn leven in België heeft doorgebracht.

De Raad merkt op dat, wat betreft de gegrondheidsfase, noch artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit, een omschrijving bevatten van de materiële elementen die kunnen leiden tot een toekenning van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het gebrek aan enige wettelijke of reglementaire duiding omtrent de voorwaarden voor toekenning van dergelijke machtiging tot verblijf, maakt dat de verweerder ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Bijgevolg is de verweerder, als administratieve overheid in het kader van de op hem rustende motiveringsplicht, ertoe gehouden om aan de aanvrager op een afdoende wijze te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Waar verzoekster aanvoert dat het gevaar voor de openbare orde niet meer actueel is omdat de laatste veroordeling van verzoekster op het tijdstip van de bestreden beslissing reeds zes jaar oud was, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekster ter verwijdering van het grondgebied wegens een ernstig gevaar of bedreiging van de openbare orde, doch stelt dat, gelet op het feit dat verzoekster zich niet schikt naar de Belgische wetten, er geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag tot verblijfsregularisatie. Gelet op zijn ruime appreciatiebevoegdheid kan de gemachtigde rekening houden met vroegere strafrechtelijke veroordelingen bij het beoordelen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, die in essentie een gunst is. Bij de weigering om een gunstig gevolg te geven aan deze aanvraag, is niet vereist dat verzoekster nog een actuele en ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde. Verzoeksters tweevoudige strafrechtelijke veroordeling in 2005 en 2008 is niet dermate lang geleden dat het kennelijk onredelijk zou zijn hiermee rekening te houden bij de beoordeling van de aanvraag. Bovendien gaat het geenszins om een op zichzelf staand motief, maar is het een element bij de algehele beoordeling van verzoeksters gedrag, aan wie reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De bestreden beslissing stelt dan ook dat aan verzoekster na haar veroordelingen reeds twee maal een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, dat zij haar illegaal verblijf in stand heeft gehouden en dat zij het is die de belangen van haar kind schaadt door zich *"hardnekkig in illegaal verblijf te nestelen"*.

Wat betreft het gevaar voor haar leven bij terugkeer, verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat de Vaste Beroepscommissie heeft geweigerd om haar als vluchteling te erkennen en dat verzoekster enkel

gewaagt naar een vrees bij terugkeer, zonder hiervan enig concreet element of begin van bewijs aan te leveren.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot het zich niet akkoord verklaren van deze motivering, daarmee toont zij echter niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke redengeving. Zij maakt geen schending van de aangevoerde rechtsnormen aannemelijk. Het eerste onderdeel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede onderdeel betoogt verzoekster, wat betreft het inreisverbod, dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom *in casu* een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

3.2.2. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 april 2013, zodat verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoekster een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen. Het feit dat verzoekster uitstel heeft gekregen tot 30 juni 2013 (einde van het schooljaar) kan niet beschouwd worden als een element ter verlenging van de duur van het inreisverbod. De loutere vaststelling dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (R.v.St. nr. 234.228 van 22 maart 2016).

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in het kader zijn annulatiebevoegdheid, niet toe zelf een andere motivering in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. De Raad vermag slechts vast te stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en te verklaren dat het middel gegrond is.

Het middelonderdeel, dat enkel een weerslag heeft op het inreisverbod, is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (aanvraag 9*bis*) kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (bijlage 13*sexies*). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT